

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 106. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094533440/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

Hvad er det? spurte jeg.
Se dig ikke om efter os, lød det; du blir kun svimmel og får os dog ikke at se. Rør dit blik lige fremad, og gå lige fremad.
Det gjorde jeg, længe. Det gik opad.
Nu er vi på parnasset, hørte jeg sie. Se dig om, poesien er over os, verden er under os. Vi vil hjælpe dig, vi vil åbenbare dig, hvem vi er, hvis du så vil bekende din tro på os og digte om os.
Jeg tror på ingen ting, sa jeg. Hvad I så bilder mig ind, at I er, guder eller djævlø, jeg formægter jer, I eksisterer slet ikke. I er ikke andet end ufuldkommenheder ved vore synsnerver, urenheder i øjevaskerne, I er en slags pletter på øjnene, der fårer hid og did uden for vort synsfelt, men som vi ikke bestemt kan se og derfor antar for noget overnaturligt. Jere åbenbaringer, det er en art grå støv, der allerede før længt har fået sit latinske navn af øjenbegeerne, jere stemmer, jere befalinger og alt det – ja, det er en ejendommelig irritasjon af hørensnerven, en susen for ørene, der af ukyndige opfattes som højere magters røster – nu har man ellers recepter mod det osse. Næ gå I bare jer vej; det varer ikke længe, for vore videnskabsmænd kan jer udenad, og så er jer tid fuldstændig forbi.
På denne erklæring fulgte et græseligt spektakel og høje skrig, der syntes at komme fra samtlige verdenshjørner, og så stod Satan ved siden af mig.
Hvad mener du da om denne åbenbaring? spurte han og gav mig et spark, så jeg røg langt ud over parnasset.
At du er en naturkraft, skreg jeg rasende, som endnu ikke er omtalt i vore fysiske lærebøger, men det er det hele; bild dig ikke ind, at du er mer, f. eks. en personlig djævel! At du kan sparke, beviser aldeles ikke noget.
Men da jeg lå nede på marken og gned mig på de stødte steder, begyndte der alligevel at forme sig en vis tro hos mig, for der var noget overbevisende i smerten i mine lemmer, min tvivl havde virkelig fået et alvorligt stod. Når alt kom til alt, var jeg alligevel endnu ikke den klippe af en guds- og djævelformægter, mod hvilken anfægtelsens bølger bryder sig forgæves. Ydmyget og med en vis ulyst til digterprofessjonen besluttede jeg derfor foreløbig at gi mig af med noget mere solidt for derved at vinde en fa-

